

Kaple sv. Rodiny pod Nuselskými schody

Štědrý den 24.12. v 15⁰⁰ - eucharistická slavnost vánoční vigilie
Hod Boží vánoční 25.12. v 9⁰⁰ - eucharistická slavnost s koledami
Svátek sv. Jana evangelisty čtvrtek 27.12. v 18⁰⁰ - eucharistická slavnost
Svátek svaté Rodiny - neděle 30.12. v 15⁰⁰ - poutní bohoslužba
Čtvrtek 3.1. v 18⁰⁰ - eucharistická slavnost

V katedrálním chrámu sv. Vavřince na Petříně se v zimním období konají bohoslužby podle ohlášení

Kalendárium

16. 12. – předvánoční besídka pro děti se bude konat v neděli v 15 hodin v Communiu

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické obce

KŘIŽOVATKA

Prosinec

1. ročník/4. číslo

Milé sestry, milí bratři,

přichází advent, česky řečeno, přichází příchod. Není to tak směšné, jak to zní. Vždyť v bohoslužbě vzýváme Ježíše, „který přichází a který přijde.“ Království boží ještě nenastalo, ale už je mezi námi. V Eucharistii připomínáme Kristovu oběť, setkáváme se s Kristem v chlebě a víně a napodobujeme hostinu, která nás čeká v Království. Nic bychom nemohli očekávat, nemít alespoň nějakou představu, a zároveň, jednáme – li v očekávání, očekávané přivádíme na svět. Bůh přichází za námi, byť byl dřív, abychom parafrázovali Jana. Hezky říká filosof Kierkegaard, že

minulost ještě nenastala a budoucnost ještě neminula. Vždyť až v zrcadle paměti, z odstupu, ve světle pozdějších událostí vyvstává smysl minulosti skrze přítomnost pro budoucnost, která ještě neminula, aby byl od ní nutný odstup možný. Navíc paměť odhaluje možnosti, jež jsme zavrhlí kvůli oné jedné zvolené, ukazuje na souvislosti a návaznost. Bývá mnohým vytýkáno, že žijí jen přítomností. Ale o to přece jde, jen je v ní třeba zachytit minulé i budoucí v dotyku věčnosti, kde jediné můžeme již dva tisíce let čekat a dočkávat se.

Amen.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Úterý 18⁰⁰ eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Středa 17⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Kříže

Středa 17⁰⁰ – studentské bohoslužby v kapli Na Bateriích

Čtvrtek 18⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Čtvrtek 18⁰⁰ – modlitba breviáře se čtením u sv. Kříže

Pátek 17⁰⁰ - eucharistická slavnost kolem stolu v Communii

Neděle 09⁰⁰ – bohoslužba pro věřící Byzantského rytu u sv. Máří Magdalény

Neděle 10⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Katedrální chrám sv. Vavřince na Petřině

Štědrý den 24.12. ve 24⁰⁰ - půlnoční eucharistická slavnost s koledami a hudbou folkrockové skupiny Fénix

Svátek sv. Štěpána 26.12. v 16⁰⁰ - eucharistická slavnost

Svátek Betlémských dětí 28.12. v 17⁰⁰ - eucharistická slavnost

Nový rok 1.1.2008 v 15⁰⁰ - eucharistická slavnost s koledami

Originální kovový Betlém Jaroslava Válka denně přístupný.

Rotunda Nalezení sv. Kříže v ul. Karoliny Světle na Starém městě

4. neděle adventní 23.12. v 17⁰⁰ - eucharistická slavnost s adventními zpěvy

Hod Boží vánoční 25.12. v 17⁰⁰ - eucharistická slavnost s koledami

Pondělí 31.12. v 17⁰⁰ - eucharistická slavnost

Středa 2.1. v 18⁰⁰ - eucharistická slavnost

Slavnost Zjevení Páně 6.1. v 17⁰⁰ - eucharistická slavnost s koledami

(ve středisku Communio „tříkrálová“ besídka pro děti od 15⁰⁰)

Svátek Křtu Páně 13.1. v 17⁰⁰ - eucharistická slavnost

Kaple sv. Máří Magdalény u Čechova mostu

Vánoční vigilie 24.12. ve 21⁰⁰ - eucharistická slavnost

Svátek sv. Rodiny - neděle 30.12. v 10⁰⁰ - eucharistická slavnost

Slavnost Zjevení Páně - neděle 6.1. v 10⁰⁰ - eucharistická slavnost

Svátek Křtu Páně - neděle 13.1. v 10⁰⁰ - eucharistická slavnost

neboť pronásledovat mohou. Jsme-li lidmi, je namístě opatrnost i dovnitř. Tehdy se můžeme i obžalovat, což je lidské, ale nemůžeme se soudit, to patří Bohu. Duch Svátý hájí mučedníky před mučiteli a hájí i nás před námi samými, cesta Kříže je cestou úzkou, ne úzkostnou. Co ovšem k obezřetnosti potřebujeme, je odstup, od pronásledovatelů i pronásledovaných, ať už jsme sami jedno z toho, nebo obojí. Izrael putující, Církev putující, se trmácel pouští, pak se usadil, ale odsouzenec ke kamenování hnával do pustiny za město. Církev kamenující,

chtělo by se smutně poznamenat. Poušť je místem, kde lze vše zavedené, zabydlené, fungující ztratit, ale kde lze od toho všeho poodstoupit, být vůči tomu svobodný. Jáhen Štěpán se snad ani hnout nemohl obstoupen běsnícím davem, nebylo pro něj napravo ani nalevo, jen nahoru... a nebe se otevřelo, jen nahoru, a on se otevřel nebi. A když mu lidé zastřeli obraz boží v sobě nenávisť a vztekem, ukázal se mu Bůh sám. Ne snad aby neztratil víru, tu už osvědčil, ale aby nepřišel o důvěru. V lidí?

Svatá Rodina

1. čtení: Iz 63, 7-9

Žalm 148

2. čtení: Žd 2, 10-18

Evangelium: Mt 2, 13-23

Zatímco do Izraele se vždy vystupovalo, do Egypta se dá jen sestoupit, tak mluví hebrejščina a jinak nemůže. Pokud se Bůh v Kristu snížil k člověku a vzal na sebe lidskou přirozenost, útěk do Egypta je vlastně pokračováním vtělení. Bůh vzal na sebe lidskou přirozenost v podobě uprchlíka. Slovo uprchlík, divněji utečenec, je jedním z erbovních pojmů dnešní doby, podobně, jako lidská a občanská práva. Kde jsou ale občanská práva někoho,

kdo není občanem a kdo zajistí jeho lidská práva, není li za ním stát? Jedno řešení je špatné, vrátit člověka na úroveň živočicha, jemuž nejde než o přežití. Když ovšem uprchlík přijde o život kulturní, politický, hospodářský, snáze se mu upírá i ten biologický. To se domníval vědět Herodes, a než konečně selhal, zalidnil nebe dětskými mučedníky. Bůh to vidí určitě jinak, On zjednává a zjedná právo sirotkům, vdovám – i uprchlíkům. Sám totiž uprchlíkem je. A někdy snad i útekářem.

Nedělní čtení

1. neděle adventní

1. čtení: Iz 2, 1-5

Žalm 122

2. čtení: Ř 13, 11-14

Evangelium: Mt 24, 36-44

K tomu, komu „patří svět“, přijde Syn člověka skutečně jako zloděj, a jeho příchod bude vnímán jako ztráta. Jisté je, že příchod Pána zachvátí všechny, ale

kdy to bude a kdo bude opominut, nevíme. Můžeme se ptát: „Jsem to snad já, Mistře?“ Tak už se ale kdosi ptal, a je známo, jaké se dočkal odpovědi. „Ty sám jsi to řekl.“

2. neděle adventní

1. čtení: Iz 11, 1-10

Žalm 72

2. čtení: Ř 15, 4-13

Evangelium: Mt 3, 1-12

My můžeme děti Abrahámovy sprovodit ze světa kamením, Bůh může Abrahámovi děti z kamení stvořit. Na poušti je kamení dost k obojímu a ono obojí se vlastně může spojit, brzy už budeme číst o Svatém Štěpánovi: byl jako Abrahámovo dítě zabit a jako boží dítě se narodil pro nebe. Bůh vše může, a my ne. My leccos musíme, a On

nemusí nic. Může – nemůžeme : musíme – nemusí. Tato kříž (Kříž?) připomínající stavba věty poukazuje na vztah, až určitou rovnost mezi člověkem a Bohem. My Mu své ovoce podáváme omyté křtem k pokání a on poslal svého Syna, aby je umyl ohněm a Duchem svatým. Vůně pečených jablek přece k adventu patří.

3. neděle adventní

1. čtení: Iz 31, 1-10

Žalm 146

2. čtení: Jk 5, 7-10

Evangelium: Mt 11, 2-11

Nemáme se co urážet! Když jsme uražení, vidoucí slepnou, chodící chromnou, slyšící hluchnou, čistí

malomocní, a chudým se nezvěstuje vůbec nic. Nejde mít pohodlí v poušti, zajet si tam na piknik, cítit se venku

z města a přeslechnout nejen proroka, ale i to, co je prorokováno: Nejhorší

urážku ze všech – Bůh si dovolil přijít na svět jako člověk.

nich odešli. Stačilo zvěstovat, ne dostrkat. Ona lidem lépe než

cherubínský meč padne do ruky pastýřská hůl. Nebo poutnická.

4. neděle adventní

1. čtení: *Iz 7,10-16*

Žalm 80

2. čtení: *Ř 1, 1-7*

Evangelium: *Mt 1, 18-25*

Několik poznámek k narození Ježíšovu: Shledalo se, že Maria počala z Ducha svatého. Kdo shledal? Jistě ne všichni, to by takto zplozeného Ježíše sotva odmítli a zabili. I Josef „shledal“ až po andělském zásahu. I takto nenápadně, menšinově, a ze světského hlediska neúspěšně lze vyslovit pravdu. Ono ne tak neosobní, jako spíš nadosobní „Shledalo se“, není vyjádřením většinovosti, ale obecnosti (i Církev obecná takto „shledává“) Dále,

Josef chtěl náhle otěhotněvší Marii ušetřit hanby a propustit ji potají, protože byl spravedlivý. Zákoník by namítl, že spravedlivý má jednat přesně naopak. A do třetice, jsou prorocví, jež se nenaplnují, alespoň ne zjevně... a následuje rozčarování a nevíra. Jiná se naplní až moc, jsou nepřijímaná až nepřijatelná, ale právě taková vysvobozují lid z jeho hříchů. Panna totiž počala a porodila syna a dali mu jméno Immanuel, to jest „Bůh s námi“.

Narození Páně – v noci

1. čtení: *Iz 9, 2-7*

Žalm 96

2. čtení: *Tt 2, 11-14*

Evangelium: *L 2, 1-14 (15-20)*

„Proti Izraeli povstal satan a podnítl Davida, aby sečetl Izraele“ stojí v knize Paralipomenon. Bůh nemá rád počty, nechce své stvoření vidět v okovech čísel, žebříčků, statistik. Člověk k obrazu božímu stvořený není přece převoditelný na položku v seznamu, není věcí, jež se zaeviduje, aby se s ní nakládalo. David chtěl spočítat lid jako svůj majetek, a jeho pravý majitel, Hospodin, škrtl vládci přes rozpočet. Škrtl i Augustovi, Quirinioví, Herodovi

a škrtně všem, kdo chtějí vládnout ne lidem, ale lidmi. Hřích krále Davida odpykal jeho lid v kulisách sčítání, do týchž kulis přišel král Ježíš, aby odpykal hřích lidu. Přišel, a místo pod střechem se pro něj nenašlo. A nenajde ani dnes, nelze zastřešit Boha krovem našich výroků o něm a nároků na něj, vždy něco podstatného přebývá, a nám se pro to do chléva mezi dobytek moc nechce. To pastýři byli ještě zvyklí a je hezké, že se vydali do Betléma, když andělé od

Narození Páně – ve dne

1. čtení: *Iz 52, 7-10*

Žalm 98

2. čtení: *Žd 1, 1-4 (5-12)*

Evangelium: *J 1, 1-14 (15-18)*

O verš za koncem dnešního čtení říká evangelista Jan o Kristu: „Přichází za mnou, ale je větší, protože tu byl dříve než já.“ Mariánská antifona slaví Svatou Pannu, že „porodila svého Tvůrce.“ Zvláštní prohození následnosti, ale vlastně přesné. Bůh se vrací do země, která mu patří, ale která mu, alespoň někdy, patřit nechce. Boží přítomnost, tajemná Šechina židovských mystiků, provází Adama a Evu do vyhnanství z Ráje, a pak i Izrael po zboření prvního Chrámu do vyhnanství ze Svaté země. A třetí vyhnanství dokonce zakusili Bůh a Izrael společně v osobě Syna božího a syna Davidova Ježíše za útěku Svaté Rodiny do Egypta. Spisovatel C. S. Lewis měl za II. světové války hezké přirovnání: Bůh se v Kristu vrací na svět

jako výsadkář do okupované země (exulantství a parašutismus boží, Čechům dobře srozumitelné obrazy). Důslednost božího návratu do světa nepřestávali zdůrazňovat ruští starci, že Kristus jde s námi kamkoliv; kam ho zatáhneme (nebo kam je s námi zavlečen), tam je. A ještě jedno je podstatné, a platí to pro Krista a skrze něj i pro nás: jsme ve světě ale nejsme ze světa (ale ze světla, byť si je to naposlech se světem blízké, však to jednou bude totéž). Narodit se z Boha nám dává možnost přesáhnout všechny podmínky a okolnosti, do nichž nás zplodili pozemští otcové. Mezi věcmi, ale ne v nich, ale v našich bližních vidíme příslib slávy, „jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“

Sv. Štěpána

1. čtení: *Sk 6,8-10. 7, 54-60*

Žalm 31

Evangelium: *Mt 10, 17-22*

„Mějte se na pozoru před lidmi“, říká dnešní Evangelium, a dokládá proč. Neříká „nenávidte je“, nebo „schovejte

se před nimi“, prostě vede k obezřetnosti. A nejen vůči lidem, kteří soudí a pronásledují, ale vůči všem,

